

HlcIndexOut: 027-3365-1
Beograd, 28.09.2012.

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 53/10 (ponovljeno suđenje)

Glavni pretres: 27.09.2012.

Izveštaj: Milomir Matović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Uga Nonkovića

Svedok je ranije saslušan, i ostao je kod svog iskaza. Bio je u komandi 17. korpusa JNA, zadužen za transport lica i materijalnih sredstava. Ostao je u komandi korpusa u Tuzli tokom 1992. godine, zajedno sa još par oficira muslimanske veroispovesti, dok se drugi deo komande korpusa preselio u Ugljevik. Objasnio je da su te podele po nacionalnoj i verskoj osnovi u JNA započele još 1991. godine. Prisustvovao je sastanku 15.05.1992. godine u Domu JNA, koji je vođen između komandanta kasarne JNA u Tuzli, Mileta Dubajića, i dva zvaničnika Opštine Tuzla, čija imena ne zna, kada je dobio izvod iz obaveštenja vojnog vrha JNA, da jedinice JNA moraju napustiti Bosnu i Hercegovinu do 21.05.1992. godine. Obaveštenje je bilo objavljeno i u novinama. Na sastanku je dogovoreno da se ne precizira tačan dan i vreme kada će vojska napustiti kasarnu, da je potrebno vreme da se organizuje izlazak, i da će vojska mirno napustiti Tuzlu. Vojska je čvrsto verovala u ovaj dogovor. Putem radio veze i Radio Tuzle, pozivao je komandu u Ugljeviku da neko dođe da pregovara o izlasku vojske, ali mu je odgovoreno da neće niko doći da pregovara sa neprijateljem. Događaje na Brčanskoj malti je pratio preko televizije, živio je 500 metara odatle. Vojska nije bila spremna na borbu, video je preko televizije da u kamionima sede leđima okrenuti ulici. Sve je trajalo 40 minuta. Kada se sve završilo izašao je na lice mesta. Video je cisternu koja gori, nalazila se na 10 metara od zgrade, pa su od njene eksplozije izgoreli stanovi u zgradi. Video je ugljenisano telo na točku zapaljenog vojnog kamiona, a ispred „Šipadovog“ salona naslagane leševe vojnika. Na vozilima je video rupe od metaka na prednjim delovima, sa leve i desne strane vetrobrana. U „Šipadovom“ salonu bilo je više ranjenih i neozleđenih vojnika koji su molili da se prekine sa pucanjem. Nije video na kom delu tela su ubijeni upucani. Sutradan je prebrojao 49 ubijenih vojnika. Otišao je u bolnicu na Gradini, odakle su ga izbacili. Nije mu dozvoljeno da broji ranjene i mrtve, ali je uspeo da izbroji 23 ranjena vojnika za kratko vreme koje je bio tamo. On je napustio Tuzlu 21.05.1992. godine zajedno sa vojskom sa aerodroma Dubrava, nakon dogovora sa Selimom Bešlagićem. Išli su istom rutom kao i „Tuzlanska kolona“, i sve je prošlo bez incidenata - izuzev policije nije bilo drugih naoružanih lica duž trase kretanja.

Ispitivanje svedoka Popović Asije

Svedokinja se 15.05.1992. godine vratila u Požarnicu iz Beograda. Oko 15 časova je čula da se ne može ući u Tuzlu, jer je grad blokiran. U 19 časova je čula da vojska izlazi iz Tuzle, i tada je čula i serijske detonacije iz pravca Tuzle. Većina muškog stanovništva je otišla na iseljavanje kasarne. U to

vreme je bila student pete godine medicine, pa je otišla do ambulante u Požarnici, gde je primila oko 80 ranjenih vojnika, kojima je pomogla. Primila je i 8 ubijenih vojnika, od kojih je njih 6 ili 7 imalo prostrelne rane u predelu glave. Svi su bili redovni vojnici i vozači vozila iz kolone, tako su joj rekli ljudi koji su leševe doneli. Navela je da je od aprila 1992. godine bilo nepodnošljivo živeti u Tuzli, ukoliko ste član porodice oficira JNA, zbog čega je ona napustila Tuzlu u aprilu, jer je bila udata za oficira JNA. Pre nego što je napustila Tuzlu trpela je svakodnevno psihičko maltretiranje od strane sugrađana.

Ispitivanje veštaka Stojković Milana

U svemu je ostao kod datog nalaza i mišljenja. Plan za napad je bio unapred osmišljen, od strane jednog ili više odlično vojno obučanih lica. Kod takvog napada, planira se i presecanje kolone, kao i upotreba snajpera. Potrebno je 3 do 4 sata za pripremu planiranog napada. Formiranje snaga, koje su dejstvovala po koloni, moglo je da bude i preventivnog karaktera, radi stavljanja do znanja neprijatelju da nema šansu. Nije isključio mogućnost da se sve desilo i kao posledica toga, da su stvari izmakle kontroli. Nije logično da bi bili svesno žrtvovani tako visoki zvaničnici Opštine Tuzla, koji su se nalazili u koloni, kao garant mirnog izvlačenja vojske, osim ako neka neformalna grupa nije otpočela napad na svoju ruku. Svaki odgovoran komandant treba da se konsultuje sa više činilaca u ovakvim situacijama, što Mile Dubajić nije uradio. Vojska koja je izlazila imala je moć da dejstvuje, ali je Mile Dubajić nije tako organizovao, već samo kao marševsku kolonu. Zapreke u vidu krstila, postavljene duž trase kretanja kolone, služile su za kanalisanje kolone, za njeno usmeravanje ili zaustavljanje. Snopovi zrna metaka na kamionima, za koje je ranije naveo da potiču od snajpera, mogu poticati i od drugog pešadijskog naoružanja, a ne samo od snajpera. Iz spisa predmeta nigde nije našao šifru, poziv za otpočinjanje napada na kolonu, a takav znak može biti dat i zvučno, svetlosno, ili putem kurira.

